

ἄνδρα ἀντέχοντα ἐρρωμενέστερον εἰς τὰς περιπε-
ταίας τοῦ πολιτικοῦ βίου. Δι' ἀποτυχίαι ἐν τῇ
ψυχῇ αὐτοῦ δὲν γεννωσάσι μνησικακίαν ἢ λύπην·
ἐκ πάσης δὲ δοκιμασίας διασώζει ἀλώβητον
μίαν καὶ μόνην πίστιν, τὴν ἐφ' ἑαυτόν. Περί τῆς
ἐπαύριον ἀδιαφορεῖ ὡς λάτρις τοῦ πεπρωμένου.
Εἶναι πάντοτε ὁ αὐτὸς, πάντοτε ἄσωτος, πάν-
τοτε εὐθυμος, πάντοτε φιλοσκόμμων, πάντοτε
στερεότυπον ἔχων μειδιάμα ἐπὶ τοῦ χεῖλους,
πάντοτε μέγας κατακτητῆς γυναικῶν, πάντοτε
δημοφιλῆς καὶ ἐπὶ πᾶσι πάντοτε Μαγιάρος, του-
τέστι κεκαλυμμένος ὑπὸ χρυσῶν κοσμημάτων,
τριχάπτων καὶ μύρων. Ὡς Οὐγγρος πρωθυπουρ-
γὸς ἔμεινε πιστὸς εἰς τὰς νεανικὰς αὐτοῦ ἐξεις.
Ἐρεῦρε νέον τρόπον κτενίσματος, ὃν παρεδέχθη
πᾶσα ἡ μαγιαρική νεολαία. ἤπτον ἀνεγνωρισμέ-
νος διδάσκαλος πάσης φιλοκαλίας καὶ βασιλεὺς
τοῦ συρμού. ἤλλαξε τρεῖς τῆς ἡμέρας ἱματι-
σμόν καὶ ἀνά πᾶσαν ἐσπέραν ἐνεφανίζετο εἰς
τὸν περίπατον ὁδηγῶν κομψότατον δίφρον. Ταυ-
τοχρόνως διέθρυπτε τὴν ἐθνικὴν φιλαυτίαν διὰ
τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς ἐθνοφρουρᾶς, παρεχώ-
ρει σιδηροδρομικὰς γραμμὰς, ἐδημιούργει συμ-
φέροντα καὶ προσήλου αὐτὰ εἰς ἐκυτόν, ἐρρυσμο-
τόμει τὴν Πέστην, ἀπεχωρίζετο, οὐ μόνον τοῦ
Λονουά, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ ἦναι «ὑπουργὸς τῶν
ἐλλειμμάτων», ἀλλὰ καὶ τοῦ Δέσκ, ἐνοχοποιεῖ
τοὺς ἐπαναστάτας τοῦ 1848, ἀνεχαίτιζε τοὺς
συντηρητικούς καὶ συνεμάχει μετὰ τοῦ ἀριστε-
ροῦ κέντρου, ἀποτελουμένου ἐξ ἀφωσιωμένων ὀ-
παδῶν τοῦ θεοπέμπτου ἀνδρός. Ὁ λαὸς ἐμέ-
θυεν ἐκ πομπῆς, ἐκ πολυτελείας, ἐξ ἐθνικῶν
προλήψεων, ἐκ πανηγυρισμῶν ἡμιεπισίμων φύλ-
λων.

Ὅτε ὁ Ἀνδράσσης ἐκλήθη εἰς Βιέννην, ὅπως
διαδεχθῆ τὸν Βάϋστ, ἡ Οὐγγαρία ὄλη ἀνέπειψε
κραυγὴν χαρᾶς. Ἐνόμιζεν ὅτι ἀπῆρχετο αὐτῇ
ἡ ἰδία νὰ κυβερνήσῃ τὴν Αὐστρίαν, ἐν τῷ προ-
σώπῳ τοῦ προσφιλεστάτου τῶν υἱῶν τῆς. Εἰς
μόνος ἀνὴρ, ὁ βαρῶνος Κέτθος, ἐτόλμησε νὰ
γράψῃ εἰς τὸ λεύκωμα τοῦ Ἀνδράσσης «Ἡ φι-
λοδοξία σου ἐκορέσθη. Ἴδου σὲ ὑπουργὸν τῶν ἐ-
ξωτερικῶν. Ἀλλ' ἀφαιροῦντές σε ἐκ τοῦ ἐδά-
φους τῆς πατρίδος σὲ μεταβάλλουσιν εἰς δένδρον
τῶν Χριστουγέννων. Ὁὰ κοσμηθῆς διὰ ταινιῶν,
θὰ φορέσῃς ὄλα τὰ παράσημα τοῦ κόσμου, ἀλλ'
ὡς τὰ δένδρα τῶν Χριστουγέννων δὲν θὰ ἔχῃς
πλέον ρίζας».

Ἡ στιγμή ἦτον δυσχερεστάτη. Ὁ Βάϋστ ἀν-
τεπροσώπευε, τὴν πολιτικὴν, ἣτις εἶχε τὴν θέ-
λησιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν δύναμιν νὰ ζητήσῃ
ἐκδικήσῃ ἐπὶ τῇ ἡττῇ τῆς Σαδόβας. Ὅτε ἐξερέ-
ράγη ὁ πόλεμος τοῦ 1870, ὁ Βάϋστ ἠθέλησε νὰ
ἐκστρατεύσῃ μετὰ τῶν Γάλλων κατὰ τῶν Πρώσ-
σων. Ὁ Ἀνδράσσης ἀντέστη καὶ ἡ πανολεθρία
τοῦ Σεδὰν ἐδικαίωσε τὰς προρρήσεις του. Ἐκ-
τότε ὁ Βίσμαρκ ὤφειλεν αὐτῷ εὐγνωμοσύνην καὶ

ἐν τῇ διανοίᾳ του ὠρίζεν αὐτόν ὡς τὸν μέλλοντα
ἀρχικαγκελάριον τῆς ἀστροσυγκριτικῆς μοναρχίας.
Ὅτε ἐν ἔτει 1871 ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος
Ἰωσήφ ἀπῆλθεν μετὰ μόνου τοῦ Βάϋστ εἰς Γα-
στάιν, ὁ αὐτοκράτωρ Γουλλιέλμος καὶ ὁ Βί-
σμαρκ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσωσι
καὶ τὸν Ἀνδράσσην. Ὁ Ἀνδράσσης ἦτον ὁ ἀν-
θρωπος τοῦ Βίσμαρκ. Μετὰ τὸ 1870, ἡ Αὐ-
στρία, ὅπως προλάβῃ τὸν ἐναγκαλισμὸν τῆς
Γερμανίας καὶ τῆς Ῥωσσίας, ἐξ οὐ θ' ἀπεπνί-
γετο, ἦτον ἠναγκασμένη νὰ συναχθῆ μετ' αὐ-
τῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐγένετο ὑπουργὸς
τῶν ἐξωτερικῶν ὁ Ἀνδράσσης. Ἀλλ' ἡ τριπλῆ
συμμαχία ἐκυφορήθη ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Βί-
σμαρκ· οὗτος δὲ μετέθεσε τὸ κέντρον τῆς βαρύ-
τητος ἐν Αὐστροουγγαρία πρὸς ἀνατολάς, ὠθή-
σας τὰ αὐστριακὰ στρατεύματα εἰς Βοσνίαν καὶ
Ἑρζεγοβίαν. Ἡ νέα αὕτη πολιτικὴ ἐξέθεσε
τὸν Ἀνδράσσην εἰς δορυμνάτας κατακρίσεις.
Κατηγορήθη ὡς ἐγκαταλιπὼν τὰς φιλοτουρκι-
κὰς παραδόσεις τῆς Βιέννης καὶ τῆς Πέστης, ὡς
ἐξυπηρετῶν τὰ σχέδια τῶν Σλάβων. Ἀλλ' ὁ
Ἀνδράσσης ὠνειροπόλοι ἐπὲρ τῆς πατρίδος του
νέον εὐρύτερον μέλλον. ἤπτο βέβαιος περὶ τῆς
εὐνοίας τοῦ αὐτοκράτορος καὶ περὶ τῆς ὑποστη-
ρίξεως τῆς Γερμανίας καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο
νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του. Ἀλλὰ μήπως
πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ προφητεία τοῦ
Κέτθος; Μήπως πράγματι τὸ δένδρον τῶν Χρι-
στουγέννων δὲν ἔχει ρίζας;¹

ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ «Ἡ ΩΡΑΙΑ ΕΛΛΑΣ»

Ὁ χαρίεις καὶ εὐτράπελος μυθιστοριογράφος
Paul de Cock, εἶχεν ἀείποτε εὐθυμον τὸν χα-
ρακτῆρα, τὴν πρώτην δὲ φοράν καθ' ἣν ἐφάνη
εἰς τοὺς οἰκείους του μελαγχολικὸς καὶ σῆνος
ἦτο ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν
του, ἀφοῦ εἶδεν ἐξω καταρριπτομένης ἔνθεν καὶ
ἐνθεν τὰς οἰκίας, καὶ ἐξαφανιζομένην ἀπὸ τοῦ
προσώπου τῆς γῆς μίαν τῶν ἐδῶν τῶν Παρισίων,
ἣν καθ' ἐκάστην διήρχετο ἐπὶ πολλὰ τοῦ βίου
του ἔτη. ἤπτο τότε ἡ δευτέρα αὐτοκρατορία ἐν
τῇ ἀκμῇ καὶ τῇ μέθῃ αὐτῆς, ὁ δὲ ρέκτης τῶν
Παρισίων νομάρχης, ὁ ἀνακαινιστῆς Haussmann,
κατέρριπτεν ἀφειδῶς διὰ τοῦ πελέκειος ὀλοκλή-
ρους συνοικίας ὅπως χαράξῃ νέας, εὐρείας καὶ
εὐθείας λεωφόρους, καὶ δώσῃ νέαν ὄψιν εἰς τὰς
συνοικίας τῆς Ἰασπώδου τοῦ Βοαλῶ Λουθηκίας.
Ὁ ἀγαθὸς γέρον, ὁ μετὰ ἀνακρεοντείου φαι-
δρότητος σατυρίας τὰς γλυκυτέρας τῆς ἀνθρω-
πίνης φύσεως ἀδυναμίας, ἔμενεν ἀπαθὴς καὶ ἡ-
ρεμὸς εἰς ἀπάσας τὰς πολιτικὰς μεταβολάς, αἰ-
τινες μετὰ πυρετώδους μανίας καὶ καταπλη-
κτικῆς ταχύτητος ἐξελίσσοντο ἐνώπιόν του. Οὔτε
ἡ πτώσις τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου καὶ μετ'
αὐτὴν ἡ ἀνίδρυσις τῆς δημοκρατίας, οὔτε ἡ ὑπὸ

τοῦ Ναπολέοντος Γ' κατάργησις αὐτῆς καὶ ἡ ἐπανάληψις τοῦ πειράματος τῆς αὐτοκρατορίας συνεκίνησαν τὸ παράπαν τὸν ἀπαθῆ γέροντα· δταν ὅμως εἶδε τὴν προσφιλῆ αὐτοῦ ὁδὸν ἐξαλειφόμενῃν διὰ παντός ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, δὲν ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ τὴν συνήθη ἀταραξίαν του. «Τίποτε λοιπὸν δὲν ἀφίνουσι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀμετάβλητον ἐν τῷ κόσμῳ!», ἀνέκραξε βαρυθύμως διασκελιζὼν τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας του, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ αὐτὸν τὸν οὐδὸν τοῦ βίου του.

Ἀνάλογόν τι αἴσθημα κατέλαβε καὶ ἡμᾶς διερχομένους κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὴν ὁδὸν Αἰόλου, ὅπου ἦτο ποτὲ καὶ τὸ ἱστορικὸν "καταστὰν καφενεῖον τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος. Καὶ ναὶ μὲν οὔτε ἡ ὁδὸς ἐκείνη τοῦ Αἰόλου, οὔτε ἡ ἑτέρα τοῦ Ἑρμοῦ, (διότι ἐν ἀμφοτέροις τὸ ἐκλείψαν καφενεῖον ἐστηρίζετο) ὑπέστησαν μεταβολὴν τινά, ἀλλὰ τὸ πρῶν καφενεῖον μετεποιήθη εἰς ἀπλοῦν ἐμπορικὸν κατάστημα, ὅπου αἱ δέσποιναι Ἀθηναῖαι θὰ εὐρίσκωσι τοῦ λοιποῦ δαψίλειαν καὶ πλοῦτον παρισινῶν ὕψασμάτων, ἀλλ' οἱ φίλοι τῶν πολιτικῶν συζητήσεων δὲν θὰ εὐρίσκωσιν ἐφεξῆς ἄσυλον καὶ ἀκροατήριον φίλερι καὶ πρόθυμον ἐν πάσῃ στιγμῇ ν' ἀκούῃ τὰ εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς ἡμέρας σχολία των, καὶ νὰ ἐπιδοκιμάζῃ ἢ ἀποδοκιμάζῃ τὰς ἐπικρίσεις των. Οἱ μεταγενέστεροι περιηγηταὶ μάτην θὰ ζητήσωσι τὸ ὑπὸ τῶν προεπισκεψαμένων τὰς Ἀθήνας ἀναφερόμενον καφενεῖον, ὅπου ἡ ἑλληνικὴ ζωηρότης καὶ ἐλαφρόνεια ἐπεδεικνύετο ἐν ἀπάσῃ τῇ ἀπλότῃ καὶ τῇ χάριτι αὐτῆς, ὅπου τέλος σύμπασα ἡ Ἑλλάς τῆς σήμερον εἶχε τοὺς ἑαυτῆς ἀντιπροσώπους καὶ παρίστατο ἐν ἀκριβεῖ καὶ ἀληθῇ μικρογραφίᾳ. Ὁ περιηγητὴς ὀφείλει τοῦ λοιποῦ νὰ ζητήσῃ ἀλλαχοῦ τὰς ἐντυπώσεις του καὶ ἀλλαχοῦ νὰ ζητήσῃ τὰ πρότυπα τῶν πινάκων των. Ἡ Ὠραία Ἑλλάς δὲν ὑπάρχει σήμερον ἐν τῷ κόσμῳ! Sic transit gloria mundi.

Τὸ καφενεῖον ἐκεῖνο, τὸ πρῶτον 8 μετὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἐγκατάστασιν τῆς βασιλείας ἐγένετο ἄξιον τοῦ ὀνόματος, ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὅλην ἐδέσποσε πάντων τῶν λοιπῶν, καὶ κατεκράτησεν ἀείποτε ἀπάντων τῶν τολμησάντων νὰ διαγωνισθῶσι μετ' αὐτοῦ. Κείμενον εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν δύο λεωφόρων, τῶν τετραχῆ διαιρουσῶν τὴν πρωτεύουσαν, εὐρίσκετο ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς. Κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον ἐκεῖ συνέρρεον ἀπὸ ὄλων τῶν μερῶν τῆς πόλεως οἱ ζητοῦντες ἀναψυχὴν καὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μάθωσι τὰ νέα τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖ συνήρχοντο καὶ ἔμποροι, καὶ δικηγόροι, καὶ δικασταί, καὶ καθηγηταί, καὶ φοιτηταί, καὶ βουλευταί, καὶ γερουσιασταί, καὶ δημοσιογράφοι, καὶ ὑπάλληλοι στρατιωτικοί τε καὶ πολιτικοί. Ὅστις δὲ ἤθελε νὰ μάθῃ τὴν κοινὴν γνώμην τῆς ὄλης Ἑλλάδος, ἐκεῖ μέσα ἠδύνατο νὰ πληροφορηθῆ ἀκριβῶς τὰ περὶ αὐτῆς. Ἐκεῖ, ἐν τῷ καφενεῖῳ ἐκείνῳ,

μετὰ πᾶσαν ἐν ταῖς βουλαῖς σπουδαίαν συζήτησιν ἔσπευδον οἱ ἐν τοῖς θεωρείοις διημερεύσαντες ὅπως ἀναγγεῖλωσι τὰ γενόμενα, τὴν πρόοδον, τὰς περιπετείας, καὶ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ὑπερ ἦτο συνήθως ἡ πτώσις ἢ ἡ στερέωσις τοῦ ὑπουργείου. Ἐκεῖ μέσα ἐγένετο δευτέρα συζήτησις, ἐσχολιάζοντο οἱ λόγοι τῶν λαθόντων μέρος ῥητόρων, ἐκρίνοντο καὶ ἐπεκρίνοντο οὗτοι, καὶ οὕτως ἐμορφοῦτο ὁ πυρὴν τῆς κοινῆς γνώμης. Ὅσακις ὁ βασιλεὺς Ὁθων μετὰ τῆς βασιλείσης Ἀμαλίας διήρχοντο μετὰ τινα ὑπουργικὴν μεταβολὴν ἢ μετὰ διάλυσιν τινὰ τῶν βουλῶν τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰόλου, ἐτεκμεριούντο τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀποδοκιμασίαν ἢ ἐπιδοκιμασίαν τῆς βασιλικῆς πράξεώς των ἐκ τῆς πρὸς αὐτοὺς συμπεριφορᾶς τῶν ἔξω τοῦ καφενεῖου τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος ἱσταμένον. Ἐὰν οὗτοι ἀπεκαλύπτοντο καὶ ἐπευφήμουν τοὺς βασιλεῖς, τοῦτο ἦτο σημεῖον ὅτι ἡ πράξις ἐπεδοκιμάσθη· ἐὰν τοῦναντίον τὸ πλῆθος ἔμενε ἀκίνητον καὶ σιωπηλόν, ἦτο σημεῖον ὅτι ἡ πράξις δὲν εὐηρέστησε παντάπασι τὸ κοινόν, ὅτι ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ κοινὴ γνώμη δὲν ἀπεδέχθη εὐμενῶς τὰ γενόμενα.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ ἀτυχοῦς ἀλλὰ φιλέλληνος ἐκείνου ἡγεμόνος, πολλάκις συνέβη νὰ διέλθῃ οὗτος ἐν σιγῇ τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ οἱ ἔξωθεν τοῦ καφενεῖου τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος νὰ μείνωσιν ἐντελῶς ἀμέριμνοι κατὰ τὴν διάβασίν του. Τοῦτο διεδίδετο ἀνὰ τὴν πόλιν ὡς σπουδαῖον γεγονός, καὶ οἱ πάντες ἐθεώρουν κακὸν οἰωνὸν καὶ τεκμήριον μελλουσῶν δυσχερειῶν τὸ ὅτι οἱ ἔξω τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος δὲν ἐχαίρετισαν τοὺς διαβαίνοντας βασιλεῖς. Ἀλλὰ τὴν ἐπιρροὴν ἣν ἐξήσκει ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης τὸ καφενεῖον τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος, ἐγίνωσκον κάλλιστα καὶ αὐτοὶ οἱ πολιτικοί, ὧν τὰ ὄργανα πολλάκις διημέρευον ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ποιήσωσι προσηλύτους καὶ νὰ ἀναιρῶσι τὰ κατὰ τοῦ ὑπουργείου λεγόμενα. Ἐνίοτε μάλιστα ἀξέστνον τινῶν ὑπουργῶν τὰ ὄργανα προέβαινον καὶ εἰς μέσα οὐχὶ τόσον εὐγενῆ ὅπως φιμῶσιν τοὺς ἀντιπολιτευομένους. Ἐνθυμούμεθα κάλλιστα, ὅτι ἡμέραν τινὰ σηῆνος ἀστυνομικῶν κλητῆρων μετῆμφισμένων εἶχεν εἰσέλθει ἐν τῷ καφενεῖῳ, καὶ διὰ τῶν μαστίγων των ἐμαστίγουν βανδαλικῶς καὶ ἀπέπεμπον γνωστοὺς τινὰς ἐπὶ τῇ κατὰ τοῦ ὑπουργείου καταφορᾷ των.

Ἐντὸς τοῦ καφενεῖου ἐκείνου πολλοὶ ἄνθρωποι εἶχον ἀποκτήσει φήμην τινά, καὶ ἐγένοντο γνωστοὶ συνδιαλεγόμενοι μετὰ πάντων καὶ περὶ πάντων, ὅμοιοι κατὰ τοῦτο πρὸς τὸν ἀρχαῖον Σωκράτην. Τίς δὲν γινώσκει, παραδείγματος χάριν, φουστανελλοφόρον τινά, ὅστις ἐκυρτώθη καὶ ἐγήρασεν ἐντὸς τοῦ καφενεῖου, ἐξήγῶν εἰς πάντα βουλόμενον καὶ μὴ, τὴν πολιτικὴν ὄλων τῶν μεγάλων δυνάμεων τῆς Εὐρώπης, καὶ τίς δὲν

ἤκουσεν αὐτὸν ἀπειράκις ἀνελίσσοντα μετὰ εὐ-
χερίας ἀπιστεῦτου ἅπαντα τὰ μυστήρια τῆς
διπλωματίας των ; Ἐπίσης τίς δὲν ἔτυχε ν' ἀ-
κούσῃ τὰς δι' ἀριστοφανείων βωμολογιῶν ἠρτυ-
μένας ἐκεῖνας εὐτραπελίας ἐτέρου τινός, Δαν-
τῶνος ἔχοντος φωνήν, καὶ τίς, ὅσῳ σῶφρων, ὅσῳ
αἰδήμων καὶ ἂν ἦτο ἡδυνήθη ποτὲ νὰ μὴ γε-
λάσῃ ἀκούων τὰς πρωτοτύπους ἐκεῖνας βουλίας
συμπεφυρμένας μάλιστα, κατὰ παράδοξον τινα
σκευασίαν, καὶ δι' ἀφθόνων ὀμηρικῶν ἐπῶν, τὰ
ὁποῖα ὁ ῥήτωρ εἶχεν ἐναποταμιεύσει ἀφθονα ἐν
τῇ μνήμῃ του ; Εἴ τις ἅπαξ μόνον εἰσῆλθεν ἐν
τῷ καφενεῖῳ ἐκείνῳ, βεβαίως θὰ ἐγένετο μάρ-
τυς τῶν διηγεῶν καὶ ἀτελευτήτων φιλονεικιῶν
περὶ τῆς ἐν Εὐρώπῃ ὑπεροχῆς τῶν Γάλλων ἐν
παντὶ τῷ ἐπιστητῷ, ἐτέρου τακτικοῦ θαυμῶνος,
ὑψηλὸν ἔχοντος τὸ ἀνάστημα, ἀενάως δὲ ἐρί-
ζοντος καὶ οὐδέποτε ὁμολογοῦντος τὴν ἥτταν
του, ὡς οὐδ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν του. Οἱ πρω-
τότυποι οὗτοι χαρακτῆρες εἶχον μορφωθῆ ἐντὸς
τοῦ καφενεῖου ἐκείνου καὶ ἐδίδον ἰδίαν καὶ ἰ-
σχυρὰν φυσιογνωμίαν εἰς αὐτό. Ἄλλῃ τοιαῦτα
καταστήματα δύνανται νὰ ἐπιδείξωσι πλειότε-
ραν πολυτέλειαν καὶ νὰ γίνωσιν ἀληθῆς κόσμος
τῆς πρωτεύουσας καὶ ἀνετος διατριβῆ τῶν κα-
τοίκων τῆς, ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν δύναται ποτε νὰ
ἰσοφαρίσῃ ὡς πρὸς τὸν ἰθαγενῆ χρωματισμὸν καὶ
τὴν ἐπὶ τῆς γοινηῆς γνώμης ἐπιρροὴν τοῦ καφε-
νεῖου τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος.

Σήμερον διὰ τῆς προσθήκης πολλῶν καὶ με-
γαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν τὸ κέντρον τῆς πόλεως
μετετοπίσθη, ἐπομένως καὶ ἡ ζωὴ αὐτῆς συνε-
κεντρώθη ἢ κατεμερίσθη μᾶλλον περὶ ἄλλα μέ-
ρη, τὸ δὲ καφενεῖον τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος εἶ-
χεν ἀπὸ τινος χρόνου ἀπολέσει πολλὴ τῆς ἀρχαίας
δόξης του, καὶ τῶν ἀφθόνων εἰσπράξεων, διὸ καὶ
τὸ τέλος αὐτοῦ εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ σημάνει. Ἡ
ἀρχαία του φήμη ἐτήρει αὐτὸ ἐν τῷ κόσμῳ, ἐ-
φαίνετο δὲ τοῖς πᾶσι ἀνόσιόν τι καὶ βέβηλον ἢ
ἐξαφάνισις αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἰδιο-
κτῆτου δὲν ἐσεβάσθη τὰ δικαιώματα τῶν πο-
λυχρονίων θαμῶνων του, οὔτε τὰς προλήψεις
τοῦ κοινοῦ. Σήμερον δὲ ὁ διαβαίνων ἀπὸ τῆς
διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἐρμοῦ καὶ Αἰόλου μά-
την θ' ἀναζητήσῃ νὰ ἴδῃ τὸ καφενεῖον ἐκεῖνο, τὸ
ὁποῖον ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς βασιλείας μέχρι
τῆς προχθῆς ἐπληροῦτο θαμῶνων πάσης τάξεως
καὶ ἡλικίας θορυβούντων καὶ τυρβαζόντων περὶ
τὰ πολιτικά τῆς ἡμέρας ζητήματα, ἢ περὶ ἄλλα
κενὰ ἀδολεσχοῦντων.¹

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΘΕΝ

Παρὰ τὰ βελγικὰ μεθόρια νεᾶνις μέλλουσα νὰ
ὑπανδρευθῆ ἔλαβεν ἐπιστολὴν παλαιοῦ τινος
μνηστῆρος, ἱκετεύοντος αὐτὴν νὰ μὴ τὸν ἀπαρ-
νηθῆ καὶ νὰ τῷ γράψῃ παρευθὺς τὴν ἀπόφασίν

1. Παλιγγενεσία.

τῆς. Πρὸς πλείονα δὲ εὐκολίαν καὶ ταχύτητα ἐ-
νέκλεισεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ τὸ ἀναγκαῖον εἰς
τὴν ἀπόκρισιν γραμματόσημον.

Ἡ νεᾶνις γράψασα τὴν ἀπόκρισιν ὕγρανε τὸ
γραμματόσημον διὰ τοῦ ἄκρου τῆς γλώσσης,
ἀλλὰ παραχρῆμα ἠσθάνθη πόνον δεινόν, ἢ τῆς
γλώσσης μεμβράνα ἐφλογώθη, οἱ μῦς ἐχαλαρώ-
θησαν, αἱ σιαγόνες διεστάλησαν, τέλος ἢ γλώσσα
ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κοίλου τοῦ στόματος καὶ ἐκρε-
μάσθη ἔξω ἔχουσα μῆκος 35¹ |₂ δακτύλων.

Παραχρῆμα ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν μνηστῆρ
συνελήφθη. Ἐπιμένει δὲ λέγων ὅτι οὐδεμίαν βλα-
πτικὴν οὐσίαν ἔθηκεν ἐντὸς τῆς κόλλας τοῦ
γραμματοσήμου, ἀλλὰ μόνον ἔβρεξε τὸ ἄκρον
αὐτοῦ δι' ὀλίγου σιέλου.

**

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκός

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

237.

Ὁ ἀγαθός, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ τὸ κα-
λόν, εἶναι ἐπαίνων ἀνάξιος. Πᾶσα δὲ ἄλλη ἀγα-
θωσύνη, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ
νωθρότης, ἢ θελήσεως ἀσθένεια.

238.

Ἦττον κινδυνεύει τις τοὺς πολλοὺς κακο-
ποιῶν, ἢ μεγάλας προσφέρων αὐτοῖς εὐργεσίας.

239.

Οὐδὲν κολακεύει τοσοῦτον τοῦ ἀνθρώπου τὴν
ὑπερφάνειαν, ὅσον ἢ πρὸς αὐτὸν πίστις τῶν
μεγιστάνων, διότι ἐκλαμβάνει αὐτὴν ὡς ἀπό-
δειξιν τῶν προτερημάτων αὐτοῦ, ἐν ᾧ, ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ, ἐμπιστεύονται εἰς αὐτὸν ἐκ ματαιό-
τητος, ἢ διότι δὲν δύνανται νὰ τηρήσωσι τι μυ-
στικόν.

240.

Ἡ χάρις, ἢ κάλλους ἄμοιρος, συμμετρία τις
εἶναι ἀόριστος καὶ ἀῤῥητος ἁρμονία τῶν χαρα-
κτῆρων τοῦ προσώπου, τῆς χροιᾶς αὐτοῦ καὶ
τῆς εὐπρεπείας τῆς ὅλης μορφῆς.

241.

Τὸ θρύπτεσθαι εἶναι τοῦ γυναικείου ἤθους ἢ
βάσις. Δὲν θρύπτονται ὅμως ὅλαι αἱ γυναῖκες,
διότι τινὰς ἐξ αὐτῶν συνέχει τοῦ φόβου ἢ τοῦ
λογικοῦ ὁ χαλινός.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἵππρέτης φέρων τὰ φαγητὰ εἰς τὴν τράπε-
ζαν ἐφύσα ἐπανειλημμένως ἕκαστον πινάκιον
πρὶν ἢ τὸ προσφέρειν, προσπαθὼν νὰ ἀποβάλλῃ ψι-
χία τινὰ τίς οἶδε πῶς ἀπομείναντα ἐν τῷ πι-
νακίῳ.

Τοῦτο ἰδὼν τις τῶν συνδαιτυμόνων καὶ ἀγα-
νακτῆσας, εἶπεν εἰς αὐτόν·

«Μά, φίλε μου, δὲν εἶνε πρέπον αὐτὸ τὸ δ-
ποῖον κάμνεις.» Ὅταν τις φουσᾷ τὸ πινάκιον, συμ-